

Phần 22

Chương 64

Quách Đại Bảo và Thúy Nhi hai người đã sớm cởi quần áo ném qua một bên, cả người trần truồng dầy dựa cùng một chỗ, Thúy Nhi bị Quách Đại Bảo đặt trên giường gạch, làm vô cùng nhiệt tình, một tiếng lại kêu to một tiếng.

Điều này cũng chẳng thể trách Thúy Nhi, mặc dù Quách Khánh Lâm đối với nàng tốt nhưng cũng không tới mỗi ngày, mà cho dù mỗi ngày đến thì Quách Khánh Lâm cũng đã có tuổi, chuyện kia không thể nhiều như ý, so với Quách Đại Bảo vừa hai mươi, liền bị tửu sắc bòn rút thân thể, dù thế nào cũng là phong nguyệt gió trăng, thân thể khí phách của mình không được việc, nhưng bản lĩnh cũng không kém, còn có sử dụng thuốc, ăn, bôi, nhiều kiểu đa dạng.

Thúy Nhi trước khi đến với Quách Khánh Lâm chính là kỹ nữ hạng hai ở Thúy Hi lâu, mỗi ngày không biết tiếp bao nhiêu lú nam nhân, đi theo Quách Khánh Lâm nào có an phận, người bên ngoài cũng không có cơ hội, ngày đó ngược lại là Quách Đại Bảo đã đến một chuyến, hai người liền cấu kết với nhau.

Sở dĩ Quách Đại Bảo đến, là do nương hấn sai khiến, Vương thị thấy Quách Khánh Lâm hôm nay vẫn không về nhà, trong lòng u ám bực bội, cũng không phải sợ cái gì, chỉ sợ kỹ nữ bên ngoài mang thai, hôm nay Quách Khánh Lâm cũng không nhìn trúng mẹ con bọn họ, nếu như bên ngoài sinh cho hấn một đứa, mẹ con bọn hấn càng không có chỗ đứng, khuê nữ mình mặc dù vào cung được phong vị nhưng cũng không được sủng ái bao nhiêu, một năm cũng không gặp mặt được một lần, còn mong đợi được gì nữa, cuối cùng cũng phải trông chờ vào Đại Bảo thôi, cho nên nếu muốn trông chờ vào nhi tử thì không thể để nữ nhân bên ngoài sinh con cho Quách Khánh Lâm.

Vương thị sớm tính toán tốt rồi, Quách Khánh Lâm ở bên ngoài làm bao nhiêu nữ nhân bà cũng không có để ý tới, chỉ cần không thể sinh ra hài tử là được, mà không sinh ra nhi tử, thì đến một lúc nào đó, Quách phủ này cũng sẽ là của nhi tử Đại Bảo của bà.

Vương thị sai Đại Bảo đi thăm dò một chút, nếu đã có thai, cũng nên sớm đánh chủ ý, nào ngờ Quách Đại Bảo đi một chuyến liền cùng Thúy Nhi cấu kết, Quách Khánh Lâm chân trước đi, Quách Đại Bảo chân sau liền tới thông đồng với Thúy Nhi.

Hôm nay Quách Đại Bảo từ chỗ thương nhân Tây Vực tìm được một loại kỳ dược, theo thương nhân kia nói, thuốc này trên bề mặt chỉ cần khều móng tay một chút, lăn qua lăn lại một đêm không thành vấn đề, bảo đảm nhanh lẹ.

Quách Đại Bảo còn sợ thương nhân Tây Vực đổ dành hấn, vừa lấy ra rượu nóng, ăn chừng nửa bao, lúc này đang nhiệt tình, đừng nói lão tử hấn đến, ngọc

hoàng đại đế có đến cũng vô dụng, ấn Thúy Nhi gấp rút dùng sức, lão tử hấn đi vào cũng không dừng lại, hai mắt đỏ lù, căn bản nhìn không thấy lão tử tiện nghi của hấn, chỉ nhận nữ nhân dưới thân.

Nhưng khi Thúy Nhi nhìn thấy Quách Khánh Lâm, dọa nhảy dựng lên, vội vàng đẩy Quách Đại Bảo trên người ra, Quách Đại Bảo nào chịu thả, tựa như chó đực động dục, cứ một mực làm, vả lại có thuốc trợ lực nên khí lực vô cùng lớn, Thúy Nhi làm sao mà giãy giụa nổi, cứ như vậy ở dưới mí mắt Quách Khánh Lâm tiếp tục lăn qua lăn lại, làm Quách Khánh Lâm tức giận suýt nữa muốn sặc khí, bước một bước dài đi qua, đưa tay kéo Quách Đại Bảo.

Quách Đại Bảo đang ở khúc quan trọng, đầu quân Quách Khánh Lâm không phải là lão tử của mình, vung tay lên đẩy Quách Khánh Lâm lão đảo, Quách Khánh Lâm tức giận cả người run rẩy, chỉ vào hấn, hướng bên ngoài quát to một tiếng: “Người đầu.”

Mọi người đi theo Quách Khánh Lâm ở bên ngoài viện, nghe gọi liền đến đây, lại không khỏi dừng bước, bóng người lộ ra trên cửa sổ kia là ai, đang làm gì, thế nhưng khi nhìn thấy tận mắt, một là nhi tử của lão gia, một là nữ nhân của lão gia, lúc này xác định là không mặc quần áo, mấy đại nam nhân bọn hấn đi vào, cũng không ổn thỏa.

Do dự một lát, chợt nghe bên trong lão gia gào to một tiếng: “Còn không đi vào tước tên súc sinh này ra ngoài cho ta.” Mấy người lúc này mới tiến vào, khi bọn họ đi vào, Thúy Nhi dưới tình thế cấp bách một hơi cắn vai Quách Đại Bảo, Quách Đại Bảo bị đau, tiết khí lực, Thúy Nhi mới giãy giụa thoát ra, vội vàng kéo quần áo bên cạnh đông che tây dầy, cuối cùng cũng che được chút ít da thịt.

Quách Đại Bảo bị mấy hạ nhân túm đè trên mặt đất, còn không ngừng hướng sang chỗ Thúy Nhi, Quách Khánh Lâm thấy hai mắt hấn đỏ ngầu, chỗ dưới thân cứ thế đĩnh đĩnh dựng đứng lên, căng to xanh tím, liền biết không đúng, vội vàng sai người đi xách một thùng nước lạnh tạt vào người hấn, giải hết thuốc, Quách Đại Bảo mới khôi phục lại thần trí.

Khôi phục thần trí, nhìn thấy lão tử tiện nghi của hấn, linh hồn nhỏ bé bị hù dọa bay mất, nắm quần trên mặt đất liền liên chạy trốn ra ngoài, so với con thỏ còn nhanh hơn, sợ lão tử hấn đuổi theo ra.

Vừa chạy tới cổng liền đâm đầu đụng vào mẫu thân hấn, Quách Đại Bảo vừa thấy mẫu thân hấn, xem như đã có người đáng tin cậy, nhanh như chớp chạy đến sau lưng nương hấn hét lên: “Nương, cha muốn đánh chết ta kia.”

Lại nói Vương thị sở dĩ chạy tới, là do Diệp Trì tính toán giờ giấc, cho người ta báo tin đến Thị Lang phủ, Vương thị nhận được tin nói Quách Khánh Lâm ở phố nhỏ Y Tử Quyền ngăn chặn Đại Bảo, sợ Quách Khánh Lâm tức giận, nhi tử bà phải chịu thiệt thòi lớn, vội vàng chạy tới, lại chạm trán nhi tử của bà.

Vừa thấy nhi tử trần truồng chạy ra, trong lòng Vương thị còn có cái gì không hiểu, xác định là nhi tử của bà cầu kết với con tiện tì bên trong, lại thấy

cả người hấn trần trụi run rẩy, bực bội lại không có chỗ đánh, vội để cho người cầm quần áo cho nhi tử, bà thì nhắc chân bước vào.

Càng vào trong Vương thị càng tức giận, một tiểu tiện nhân mà thôi, cần phải mua tòa nhà lớn như vậy sao, có thể thấy được trong lòng Quách Khánh Lâm rất thích.

Đi vào bên trong nhìn thấy Thúy Nhi quỳ trên mặt đất một chút nước mũi một chút nước mắt khóc lóc kể lể, lòng Vương thị cũng chán nản, lúc trước sao Quách Khánh Lâm lấy mình, bà rõ ràng nhất, người vợ cả của Quách Khánh Lâm trước kia có tìm đến, hai người vẫn còn bên ngoài lén lút gặp nhau, vừa vặn bị bà ngăn chặn, dung mạo của con tiểu tiện nhân này hiển nhiên chính là dáng vẻ của người vợ cả đó.

Nếu không phải năm đó ôn dịch, vợ và nhi tử của của Quách Khánh Lâm đều chết hết, thật không biết bây giờ là tình cảnh gì nữa, nhìn ý tứ này, mặc dù nữ nhân kia chết rồi, nhưng trong lòng Quách Khánh Lâm vẫn nghĩ đến, bằng không sao có thể bao con tiện nhân này.

Thúy Nhi đang ôm đùi Quách Khánh Lâm, thút tha thút thít khóc: “Hôm nay lão gia chân trước vừa mới đi, chân sau Quách Đại Bảo liền từ phía sau tường nhảy vào, xông vào trong nhà không nói lời nào liền lột quần áo ta, ta liều chết giãy giụa, nhưng đâu chống đỡ được khí lực của hấn, vừa muốn hô to, lại bị hấn che miệng lại, nói hô to liền bóp chết ta, là hấn mạnh hơn ta, lão gia cần phải làm chủ cho ta a.”

Thúy Nhi nơi đây đang cầu xin, không biết đang dẫn dụ một phụ nhân đi vào, khẽ vươn tay bắt lấy tóc của nàng, tát một cái: “Người tiểu tiện nhân miệng nói vậy, rõ ràng là người lôi kéo Đại Bảo, lúc này ngược lại đổ hết lên người Đại Bảo, lột xiêm y của nàng ta ra rồi đánh mạnh vào cho ta, lúc nào ta nói ngừng mới được ngừng.”

Thúy Nhi nghe xong, bị hù khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, biết rõ đây là mẫu dạ xoa muốn tới đòi mạng mình, có thể cứu mình chỉ có Quách Khánh Lâm, vội vàng bỏ nhào qua ôm đùi Quách Khánh Lâm nói: “Lão gia, lão gia, người cứu Thúy Nhi a, không thương tình Thúy Nhi hầu hạ người, thì cũng nhìn hài tử trong bụng ta mà khai ân.”

Hài tử? Quách Khánh Lâm ngăn người, Thúy Nhi nói cho cùng chỉ là một kỹ nữ, có chết bất quá cũng chỉ là một mệnh ti tiện, nhưng đứa bé trong bụng của nàng, là đánh ruột thịt trong lòng hấn, Quách Khánh Lâm nhớ tới nhi tử của mình và vợ cả, nếu còn sống thì hôm nay cũng đã 25 rồi, đứa bé kia nếu thông minh, nếu có thể nuôi lớn, không chừng sớm có tiền đồ, mình cũng không cần buồn bực không người kế tục, Quách Đại Bảo đến cùng cũng không phải là con của mình.

Nghĩ như vậy, vừa nhắc chân kéo bà tử đang túm Thúy Nhi đạp qua một bên, đứng lên bảo vệ Thúy Nhi sau lưng, nói với Vương thị: “Sao người lại tới đây?”

Vương thị thấy hấn che chở Thúy Nhi, tức giận cực kỳ: “Ngươi tránh ra, con tiện nhân này không biết liêm sỉ như vậy ngươi còn xem như trân bảo, nàng nói trong bụng có hài tử là có hài tử à, vả lại, cho dù có hài tử, cũng khó đảm bảo sạch sẽ, không biết là hán tử nào chơi đùa ra con hoang nữa, ngươi không sợ đội mũ xanh, nhảy ra làm cha tiện nghi à.”

Vương thị không nói những lời này còn đỡ, vừa nói những lời này, làm hận cũ của Quách Khánh Lâm bùng lên, lạnh lùng nhìn bà ta nói: “Cha tiện nghi ta Quách Khánh Lâm cũng làm hai mươi năm rồi, ngươi chớ không phải đã quên, con của ngươi cũng không phải dòng giống của ta.”

Vương thị bị một câu nói mà trên mặt chút đen chút trắng: “Vì con tiểu tiện nhân này mà ngươi muốn trở mặt với ta, ngươi nhìn hai mẹ con chúng ta không vừa mắt, hai mẹ con chúng ta cũng không trói buộc ngươi, giờ ngươi viết một phong thư bỏ vợ, ta mang theo Đại Bảo quay về ngự sử phủ.”

Vương thị bất quá là muốn làm dữ với Quách Khánh Lâm, nghĩ rằng hấn không dám viết thư bỏ vợ, không ngờ Quách Khánh Lâm chịu đựng đến giờ đã rất nhiều năm, hôm nay chợt bộc phát ra, sắc mặt trầm xuống: “Như thế liền theo ngươi, người tới hầu hạ giấy bút.”

Gã sai vặt bên cạnh vội vàng đem giấy và bút mực bày trên bàn, Quách Khánh Lâm đề bút, không bao lâu sau liền viết một phong thư bỏ vợ, ném vào trong ngực Vương thị: “Như thế, nhưng lại tiện cho cả hai rồi.”

Vương thị sững sốt sau nửa ngày, phục hồi tinh thần lại, đâu chịu nhận, liền xé nát phong thư oán hận nhìn Quách Khánh Lâm: “Được lắm, Quách Khánh Lâm ngươi vong ân phụ nghĩa, bây giờ biết không dùng được ta, một phong thư bỏ vợ, nếu như thế, Quách Khánh Lâm ngươi làm chuyện xấu, chúng ta cũng đừng che chắn nữa, cho dân chúng hàng xóm láng giềng trên đường, cũng tới nhìn ngươi một chút xem Quách Khánh Lâm là cái loại gì.”

Nói xong liền xông ra ngoài ồn ào, vốn tới nơi này gây náo nhiệt, hàng xóm liền có không ít đến xem náo nhiệt, cộng thêm Đắc Lộc ở trên đường liêu mạng hét to, không bao lâu sau, trước cửa Y Tử Quyền liền tụ tập hơn mười người xem náo nhiệt, làm chặn phố nhỏ thật chặt chẽ.

Quách Khánh Lâm bất ngờ bị Vương thị trở mặt chạy ra đường rêu rao, trong lòng căng thẳng vội vàng đi ra, muốn đi kéo Vương thị vào, không biết Vương thị bị kích thích cái gì cũng đành phải chịu, một mặt ở nơi này ồn ào, nơi này náo nhiệt nhiệt tình liền khỏi phải nói, tuy nói cuối cùng cũng bị Quách Khánh Lâm kéo đi vào, nhưng cuối cùng cũng không giấu giếm được người khác, lúc này một truyền mười mười truyền một trăm, chỉ nửa ngày, kinh thành liền truyền xôn xao.

Ngày khác liền có mấy người liên kết, sở con vạch tội Thị Lang Quách Khánh Lâm đặt trên bàn Sùng Nhân Đế, Sùng Nhân Đế rất ghét quan viên phía dưới bằng mặt không bằng lòng, hết lần này tới lần khác Quách Khánh Lâm gây

ra ồn ào như vậy, nếu không nghiêm trị, sau này đều dựa theo hấn như vậy, triều đình há bất loạn.

Nghĩ đến đây, một phong chiếu thư hạ xuống bãi bỏ chức quan, Quách Khánh Lâm một hồi lo lắng bệnh nằm trên giường, không tới mấy tháng liền đi đòi nhà ma, vứt bỏ Vương thị cô nhi quả mẩu không người chăm sóc, lúc thấy biết hồi hận thì cũng đã muộn, Quách Đại Bảo dùng thuốc quá liều lại bị dội cho 1 xô nước lạnh, mặc dù vẫn hoàn hảo, nhưng đầu óc có vấn đề chỉ có thể làm vật trang trí.

Nơi đây Quách phủ một mảnh ảm đạm thê lương, chỗ Diệp tiểu gia vừa vặn trái lại, dưới chiếu thư tứ hôn, vợ hấn vản đã đóng thuyền chạy không thoát được nữa rồi, Diệp Trì mấy ngày này vợ vét kỳ trân dị bảo, đây áp gấp đôi cả biệt viện.

Hôm nay kéo Thời Tiêu qua nhìn, Thời Tiêu vừa nhìn liền ngáy ngẩn cả người, nhiều đồ vật như vậy không nói, mọi thứ đều là khó có được, thật khó cho hấn từ chỗ nào mà lấy được.

Diệp tiểu gia dắt nàng đi tây phòng nhìn vật dụng trong nhà, đông phòng nhìn đồ trang trí, lại kéo nàng đi vào nhà chính, nhìn đồng vải vóc và đồ trang sức chồng chất trên bàn, vừa nói với nàng: “Ta nói rồi không cho nàng phí một một chút tâm tư nào hết, nàng nhìn xem còn có chỗ nào không thỏa đáng, ta sẽ cho người đi đặt mua.”

Thời Tiêu ngẩng đầu nhìn hấn lắc đầu: “Những thứ này đã quá mức.”

Diệp Trì nhếch môi nở nụ cười: “Quá cái gì mà quá, có thể lấy vợ ta, gia liền đặt mua một tòa kim sơn cũng cam tâm tình nguyện, bạc gia kiếm chính là cho vợ ta mua hoa mà.”

Thời Tiêu bị nói đến mức mặt mũi ửng hồng, vợ chồng son ở đây đang nói chuyện, bên ngoài giọng của Hồ Quân truyền vào: “Ta nói ta Diệp tiểu gia ở chỗ này, Cẩm Thành còn không tin, nhìn một chút xem ta nói đúng không.”

Thời Tiêu có chút sững sốt, cảm thấy âm thanh này sao có chút quen thuộc, phảng phất giống như nghe qua ở nơi nào rồi, còn đang nghi hoặc, thấy bên ngoài đi vào hai người.

Hồ Quân liếc thoáng nhìn Thời Tiêu, thầm nghĩ tiêu rồi, Diệp Trì nàng dâu cũng ở đây, lúc này nếu để cho nàng nghe được, có thể hỏng việc, nghĩ vậy liền quay đầu chạy trốn ra ngoài.

Nếu hấn không chạy Thời Tiêu thật đúng là không nhớ tới hấn, hấn lúc này vừa chạy, Thời Tiêu chợt nhớ lại, cái âm thanh này chính là âm thanh lần trước bắt nàng trốn ở rừng cây ngoại ô.

Chương 65

“**N**àng dâu, mở cửa, nàng trước nghe ta giải thích được không.” Vốn hẳn nghĩ chắc chắn cưới về nhà rồi, Hồ Quân tiểu tử này lại ló đầu ra làm hỏng việc, Diệp Trì lúc này hận không thể tiêu diệt Hồ Quân tiểu tử kia, quả thực chính là phá hoại nhiều hơn là thành công mà.

Vợ hẳn từ lúc nhận ra Hồ Quân, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn luôn lạnh lùng, làm Diệp Trì nhìn không được rùng mình, vợ hẳn cũng không phải dễ dãi dành, tính tình bướng bỉnh lắm, giờ lại để cho nàng biết chuyện kia, không biết phải bao nhiêu lâu mới để ý tới hẳn nữa, hôn sự Diệp Trì ngược lại không lo lắng, hạ thánh chỉ rồi, vợ hẳn cũng nhận, dù thế nào cũng không có khả năng thất bại, nhưng mà cứ thế này, vợ hẳn không để ý hẳn, cũng không phải chuyện tốt mà.

Gương mặt Diệp Trì như ăn phải hai cân hoàng liên, gõ cửa còn không dám ra sức, sợ vợ hẳn buồn bực, vỗ một cái nhỏ xíu, hô to một câu, chốc lát lại vỗ một cái, lại hô to một câu, nhìn tội nghiệp gì đâu, Đắc Lộc ở một bên nhìn thấy cũng đau lòng.

Tiểu gia nhà hẳn có khi nào ăn nói khép nép như vậy đâu, lúc nào không chỉ cao khí ngang, từ lúc gặp gỡ Thời gia cô nương, thì càng ngày càng dần dần càng thâm, ăn nói khép nép xuống nước làm hòa đã thành điều khoản cốt lõi của gia nhà hẳn, ba ngày hai bữa lại thấy một lần, thật không biết gia nhà hẳn bị cái gì nữa.

Diệp Trì gõ cửa một lát, không thấy mở, buổi trưa nắng lớn, phơi nắng dưới ánh mặt trời, nóng nực đổ một đầu mồ hôi, Đắc Lộc nhìn không nổi nữa, vội vàng từ trong tay thẳng nhỏ nhận cái dù che trên đầu cho tiểu gia nhà hẳn, một bên vội vàng dặn dò đi mua nước ô mai cho tiểu gia.

Vừa phân phó xong, liền bị Diệp Trì nhìn bằng nửa con mắt: “Đi cái gì mà đi, tiểu tử nguoi muốn hại gia hay sao, ta đây che dù, uống nước ô mai, vợ ta mà biết, lại càng không cho gia vào, không quan tâm gia nữa.”

Đắc Lộc bị gia nhà hẳn quở trách một trận, đành phải sờ cái mũi lui qua một bên, nhìn gia nhà hẳn mặt mày ủ rũ kêu cửa, Đắc Lộc thực cảm thấy không giống chuyện gia nhà hẳn có thể làm được, nếu là trước kia, sớm một cước đạp cửa đi vào, gõ cái gì mà gõ, Đắc Lộc dứt khoát quay lưng đi, nhắm mắt làm ngơ.

Diệp Trì đâu quan tâm tiểu tử này nghĩ như thế nào, tập trung tinh thần nghĩ làm sao dỗ dành vợ hẳn, lại vỗ cửa hai cái, nghiêng lỗ tai dán lên khe cửa nghe ngóng, ngoại trừ tiếng tim đập rộn ràng, một tí xíu tiếng động cũng không có.

Diệp Trì vịn khe cửa nhìn nhìn bên trong một chút, đúng là nhìn thấy thật, vợ hẳn cũng không vào nhà, đang ngồi dưới gốc cây hòe thêu thùa may vá, cúi thấp đầu tập trung may vá, chính là không liếc mắt nhìn qua bên này được một cái.

Diệp Trì suy nghĩ nếu không thì hẳn liền ở bên ngoài nói vậy, dù sao hàng xóm cũng cũng đã quen hết rồi, không có ai dám ra nhìn hẳn xem náo nhiệt, nhưng liếc mắt Đắc Lộc ở bên cạnh mấy cái, nhíu nhíu mày nói: “Mấy người các ngươi ra xa một chút.”

Đắc Lộc chỉ có thể mang theo mấy tên tiểu tử xê dịch qua bên cạnh, Diệp Trì vẫn chưa không hài lòng: “Lại xa một chút, xa tí nữa.” Ba bạn như vậy, mấy người Đắc Lộc đều ra khỏi phố nhỏ Tỉnh Thủy rồi, Diệp Trì mới xem như hài lòng.

Đối với trong cửa nói: “Ngày đó ta thật không biết là mấy người Hồ Quân làm, khi đó nàng không phải đuổi ta đi sao, làm tổn thương lòng ta, ta toàn tâm toàn ý đối với nàng tốt, nhưng nàng nửa điểm cũng không cảm kích, ta quả thực nản lòng thoái chí, liền thật sự rời đi, nhưng về đến nhà lại nhin không được nhớ đến nàng, ta thật ra muốn buông tay, nhưng không biết làm sao chính là không bỏ xuống được, buồn rầu chịu không nổi, liền uống rượu, mỗi ngày uống say không biết gì, nghĩ đến mấy người Cẩm Thành nhìn không nổi, mới giúp ta một chút, liền nghĩ ra cách này, lúc ta nhận được tin, cũng không biết nội tình, nàng không biết lúc đó ta sợ nhiều như thế nào đâu, sợ nàng rơi vào tay người xấu, có gì không hay xảy ra, ta đây nửa đời sau phải làm sao đây.”

Diệp Trì nói đến đây lại thở dài: “Nàng dâu nàng tin tiền kiếp không?”

Trong tay Thời Tiêu dừng một chút, thanh âm của hẳn ngược lại không giống như nôn nóng, rất là nhẹ nhàng, thậm chí có thể nói ôn nhu, làm Thời Tiêu mới vừa tức giận, ngược lại tiêu tan không ít, kiếp trước? Nàng trước kia không tin kiếp trước, nhưng hôm nay có chút tin rồi, có lẽ nàng và Diệp Trì thật sự là oan gia kiếp trước, bằng không làm sao lại trêu chọc phải hẳn, hai người bọn họ, một là hoàng thân quốc thích tôn thất đệ tử, một là nữ nhân nghèo túng xa xứ, hai người nhìn thế nào cũng không thể chung đường, nếu không phải kiếp trước, như thế nào kiếp này liền gặp nhau, đây đưa ra những chuyện này.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thời Tiêu mềm mại hơn một chút, lại nghe Diệp Trì nói: “Ta trước kia cũng không tin, nhưng gặp nàng rồi, sau đó ta lại nghĩ, nếu không phải kiếp trước chúng ta có duyên phận, như thế nào chỉ liếc mắt một cái liền buông tay được, nàng cũng biết, ta trước kia có hơi hoang đường.” Nói xong giọng nói thấp một chút, cẩn thận nói: “Nàng dâu nàng đừng tức giận nữa được không, cũng là chuyện trước kia rồi, từ lúc gặp nàng, ta liền sửa lại, thực sửa lại, không tin nàng hỏi Tả Hoàn đi, mấy người bọn họ vì vậy mà còn chê cười ta đó.”

Thời Tiêu nghe xong nhin không được muốn cười, nhưng chợt nhớ tới chuyện ngày đó ở dưới hồ, không khỏi tức giận, thầm nghĩ, thằng nhãi này rất giỏi lời ngon tiếng ngọt, cũng không thể bị hẳn lừa một lần nữa.

Lại nghe Diệp Trì nói: “Tóm lại, gia nghĩ ta và nàng nhất định là duyên phận kiếp trước, kiếp này mới có thể như vậy, ngày đó ta sốt ruột đuổi theo, cho đến

khi ngã vào trong hố cũng không biết là trò quỷ của mấy người đó gây ra, khi đó trong đầu quỳnh lên, ngay cả giọng Hồ Quân mà cũng nhận không ra, ta thừa nhận về sau nghe ra, nhưng tham lam hai ta khó có dịp được ở chung một chỗ, không nỡ nói toạc ra, sau đó lại sợ nàng biết sẽ tức giận, vì vậy giấu giếm đến hôm nay, nàng dâu nếu nàng tức giận, cũng trước mở cửa ra được không, chờ ta đi vào, mặc cho nàng phạt, chứ ở ngoài cửa, để hàng xóm nhìn kì lắm, dù sao vẫn phải chú ý thể diện chứ.”

Thời Tiêu nghe xong, nhin không được nhếch miệng, trong lòng nói ba phen mấy bận ở ngoài cửa như vậy, còn mặt mũi gì nữa, thiệt thòi hẳn không biết xấu hổ nói vậy, nhưng nghĩ lại chuyện ngày đó, tuy nói dọa nàng hết hồn, nhưng cũng không bị gì. Về sau ở trong biệt viện, Diệp Trì ân cần bưng trà đưa thuốc, nhiều ít cũng có chút cảm động, hôm nay thời gian qua đi cảnh vật thay đổi, tức giận vì hẳn đã lừa gạt nàng, nhưng hôm nay nghe hẳn nói, trước đó hẳn cũng không biết, như vậy là nàng đã oan uổng hẳn rồi.

Nghĩ như vậy, tức giận trong lòng lại vui đi không ít, nhưng, mới vừa tức giận cũng không muốn gặp hẳn, hôm nay bị hẳn nói dăm ba câu liền tha thứ hẳn, cuối cùng thấy không được tự nhiên, vì vậy mặc dù trong lòng không giận lắm, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ giận dỗi, không lên tiếng.

Diệp Trì moi ruột gan, chỉ thiếu móc lòng của mình ra thôi, nhưng lại nghe bên trong một chút động tĩnh cũng không có, không khỏi có chút nhụt chí, lau mồ hôi, đang sốt ruột, chợt một làn gió mát thổi tới, bên kia Đắc Lộc vui vẻ chạy tới nói: “Gia, trời âm u quá, chắc sắp mưa rồi, nếu không ta trước tìm chỗ tránh mưa, lỡ như lâm bệnh, lão Vương phi sẽ không tha cho nô tài đâu.”

Hắn nói chưa dứt lời, lúc này ánh mắt Diệp Trì đột nhiên sáng ngời, vợ hẳn vô cùng mềm lòng, nếu mình bị xối nước mưa, không chừng liền bỏ chuyện này, nghĩ vậy ngẩng đầu nhìn, nhin không được ngoác miệng cười, thật sự là ông trời cũng giúp hẳn, mọi người nói trời tháng sáu là khuôn mặt tiểu hài nhi, quả nhiên không giả, vừa nãy còn nắng chói chang như thế, mới có chút mà đã mây đen giăng đầy rồi.

Mây đen càng lúc càng thấp, cùng với một hồi gió lạnh liên tục thổi qua, trời thật sắp mưa mà Diệp Trì vẫn không chịu đi, vẫy vẫy tay bảo Đắc Lộc né qua một bên, bản thân còn cố ý đi tới chỗ nhô ra ngay cửa, vừa đi chuyển xong, một tiếng sấm ì ùng, mưa to như trút nước rơi xuống, nước mưa đánh vào người cũng bốc lên khói trắng.

Không đợi Diệp Trì xối nhiều chút nữa, cửa viện từ bên trong mở ra, Thời Tiêu che dù giấy đi ra, tròng Diệp Trì một cái nói: “Còn không đi vào, chẳng lẽ là muốn tắm mưa.”

Diệp Trì lập tức vui mừng như rụng mảy, vội vàng đi vào, Thời Tiêu gọi mấy người Đắc Lộc đi vào tránh mưa, Đắc Lộc nào dám làm hỏng chuyện của tiểu gia nhà hẳn, vội vàng khoát tay, mang người chạy như một làn khói, dù sao chỉ

có nàng dâu, tiểu gia nhà hắn cũng nhớ không nổi người khác, hắn chỉ để ý mang theo mấy tên tiểu tử đi quán trà đầu hẻm chờ là được.

Thời Tiêu bắt đắ dĩ đành phải đóng cửa viện, Diệp Trì sớm chạy vào nhà, Thời Tiêu đứng ở cửa ra vào, thấy cả người hắn như vớt từ trong nước ra, sợ hắn mặc y phục ẩm ướt bị cảm lạnh, liền đi vào phòng cha nàng tìm quần áo của cha cho hắn.

Đội Diệp Trì mặc vào, đứng ở trước mặt, Thời Tiêu nhìn không được cười lên, cha nàng vóc dáng không tính là thấp, nhưng so với Diệp Trì lại chênh lệch rất nhiều, mà cha nàng lại gầy, mặc quần áo dài rộng, mặc ở trên người Diệp Trì, cũng có chút bó sát, nhìn rất là kỳ lạ.

Diệp Trì vừa thấy nàng cười, càng cố ý nhăn mặt trêu chọc nàng, bắt chước dáng vẻ tiểu sinh làm trò, giũ tay áo, phui phui giày, hai tay ôm quyền thật sâu khom người nói: “Tiểu sinh đây xin hữu lễ, xin hỏi cô nương họ gì, ở đâu, có hôn phối chưa?” Dáng dấp kỳ dị khiến Thời Tiêu cười vài tiếng, cười xong liếc hắn một cái nói: “Cái khác thì không biết, chỉ biết kết duyên với hán tử vô lại, không biết đời này còn bị hắn lừa gạt bao nhiêu lần nữa.”

Diệp Trì vội nói: “Sau này ta nhất định thành thành thật thật, chuyện gì cũng về nói cho vợ ta biết, đợi vợ ta đồng ý mới đi làm, nếu như lại lừa gạt vợ ta, để cho ta chết không tử tế.”

Lời này có chút nặng, Thời Tiêu sừng sốt, vội vàng hừ hừ hai tiếng, chấp tay trước ngực yên lặng cầu khẩn vài câu, mới trừng mắt Diệp Trì nói: “Chỉ biết nói bậy, ta hỏi huynh, bạc ở đâu mà huynh mua mấy thứ đồ kia, ta thấy mấy thứ đó đều quý hiếm, cho dù huynh có bản lĩnh kiếm tiền, nhưng nhìn bao nhiêu đó cũng tốn không ít bạc đâu, chẳng lẽ là trong nhà đưa cho huynh?”

Nàng mở miệng, Diệp Trì liền nhìn cười không được, tâm tư vợ hắn sao hắn không biết, những thứ này nếu là bạc trong nhà mình lấy ra, tính vào trong đồ cưới của nàng, qua chuyện này, ngày sau sẽ thành đầu đề câu chuyện, với tính tình vợ hắn, thật sự không nghĩ như thế.

Trong lòng thật ra Diệp Trì cảm thấy, nàng cứ như vậy gả cho hắn, hắn cũng vui mừng rồi, nhưng hắn không thể không vì nàng suy nghĩ nhiều, dù sao không phải chỉ có bọn họ hai người sống, tựa như lão tổ tông nói, qua cửa còn phải xã giao trong cung ngoài cung, cho dù hắn bảo hộ nàng chặt chẽ, cũng không dám đảm bảo những kẻ khác xuyên tạc, nói bậy, nếu như lúc vợ hắn về nhà chồng quá mức keo kiệt, những kẻ kiến thức hạn hẹp kia nhìn thấy, không biết sẽ nói như thế nào.

Vì vậy, phương pháp giải quyết duy nhất chính là khiến những người kia nói không ra lời, những thứ này vốn cũng không muốn giấu giếm nàng, hôm nay nàng vừa hỏi, Diệp Trì cười nói: “Thật xem ta là hoàn khổ không biết làm chuyện gì cả ngày chỉ biết ăn uống vui đùa sao, ta mặc dù không giỏi thể tục kinh tế, nhưng lại có huynh đệ thay đổi thiếp canh tốt, cửa hàng điền trang trong

tay Cẩm Thành đều có thể sinh kế kiếm tiền, đại đầu tự nhiên là Cẩm Thành rồi, nhưng mấy người chúng ta cũng có cỗ phần danh nghĩa, hàng năm trưng mục chia hoa hồng đầu chỉ mấy vạn bạc, hưởng chi, ta từ lúc sinh ra liền có tước vị, cầm bổng lộc, ngày lễ ngày tết Thái hậu Hoàng Thượng ban thưởng, còn có, ta cũng không chịu thua kém, mỗi năm đi theo Hoàng Thượng săn bắn, mỗi năm đều đứng thứ nhất, bạc thưởng này ngược lại không hiếm, thích chính là đồ vạn tuế gia ban thưởng, vạn tuế gia thế nhưng là người hào phóng, vật ban thưởng đều là bảo bối, sau này nàng qua cửa thì cho nàng thu.”

Diệp tiêu gia ba hoa nói ra, càng nói càng thần kì, nhắc đến chuyện hàng năm đi theo Hoàng Thượng săn bắn, về mặt hưng phấn, Thời Tiêu nhin không được có chút xuất thần, Diệp Tri như vậy có chút lạ lẫm, trước kia nàng thực cho rằng hần hoàn khổ chỉ biết ăn uống chơi đùa, hôm nay xem ra, cũng không hần vậy, cho dù hần không thích đọc sách, không có khả năng thông tuệ xuất khẩu thành chương, nhưng hần cũng có bản lĩnh của hần.

Nghĩ đến có thể đi theo Hoàng Thượng ngoại trừ săn bắn tất nhiên cao thủ nhiều như mây, hần có thể mỗi năm đứng thứ nhất có thể thấy được bản lĩnh, đúng như lúc trước hần đã từng nói, hôm nay Đại Yến Thái Bình, không có chiến sự, không tới phiên hần xuất đầu, nếu có ngày đó, không thể nói giống như tổ phụ hần, Định thân vương phủ Thiết Mạo Tử Vương, không phải là tổ phụ hần đi theo Thánh Tổ gia vào sinh ra tử hay sao.

Nghĩ như vậy, Thời Tiêu ngược lại mong đợi Đại Yến Thái Bình vạn vạn năm, mặc dù chiến công hiển hách có thể rạng danh muôn đời, nhưng chiến trường không phải đùa, đao kiếm không có mắt, thật có vạn nhất... Thời Tiêu nhin không được giật mình, ánh mắt nhìn Diệp Tri lập tức nhu hòa không ít, chuyên hướng đề tài nói: “Những vật kia đều là huynh dùng bạc của mình đặt mua hay sao?”

Diệp Tri gật gật đầu: “Thời gian chút vội vàng, nếu như thư thả một chút, thì những thứ kia ta cũng không nhìn vào mắt đâu, nay chấp nhận đỡ đi, ngày nào đó nhìn thấy tốt, đổi lại là được.”

Thời Tiêu vội nói: “Thôi như vậy được rồi, những cái kia cũng tốt rồi, cho dù có bạc, cũng không cho dùng loạn như vậy, cho dù có nhiều bạc thì cũng không nên phung phí như thế, cho dù không muốn thì cũng cứ để đấy, biết đâu có lúc cũng dùng đến.”

Diệp Tri nhin không được ha ha nở nụ cười, nhìn nàng nói: “Ta không tính toán trước gì hết, rất chán ghét nhìn những khoản này, trước kia đều là kiên trì nhìn đấy, hôm nay có nàng rồi, trở về những ghi chép cùng bạc kia đều giao cho nàng hết, tay nàng nắm tiêu dùng nhà chúng ta, nàng cho ta dùng thì ta dùng, không cho ta dùng thì không dùng, ta sẽ ra bên ngoài kiếm, chỉ đi chiếm tiện nghi của người khác, đặc biệt là Hồ Quân tiêu tử kia, ai bảo hần dám đắc tội vợ ta.”

Thời Tiêu nghe xong mặt đỏ lên: “Ai không cho huynh dùng, ta không có dạy huynh đi chiếm tiện nghi của người khác, lời này mà bị người khác nghe được, bản thân ta thành cái gì hả.”

Diệp Trì vừa thấy sắc mặt nàng có chút phiền muộn vội nói: “Không phải vợ ta dạy, là tự ta làm như vậy đấy, nàng yên tâm, lời này không ai biết đâu, nếu như ai nghe xong, nói bậy nói bạ, ta cắt đầu lưỡi hấn nhắm rượu.”

Vừa dứt lời chợt nghe giọng Tả Hoàn ngoài cửa sổ nói: “Ai ôi!!! Gia thật không nghe gì hết, đầu lưỡi gia quý giá lắm, không thể để cho người ta cắt đâu.”

Một câu nói làm Thời Tiêu đỏ bừng cả mặt, vội vàng vén màn chạy ra, Diệp tiểu gia đuổi theo ở phía sau đi ra, thấy Tả Hoàn đang cười đùa tí tưng, nhìn không được tròng hấn: “Người rảnh rỗi quá nhỉ, ta nói hôm nay ở biệt viện không thấy người, thì ra chạy đến đây.”

Ánh mắt Tả Hoàn từ trên xuống dưới quét hấn một lần, thấy hấn lúc này tạo hình thật sự buồn cười, quả thực nhìn không được, xùy một tiếng cười nói: “Ta nói người kiếm bộ đồ này ở đâu ra thế, sao nhìn giống như kỹ nữ, người chuyên viết lách tô vẽ trong viện, chẳng lẽ là tiểu gia người ngại cuộc sống trôi qua quá thoải mái, muốn đến Xuân Lai Lâu chuẩn bị sinh kế khác.”

Diệp Trì cũng hận không thể bịt miệng cầu xin Tả Hoàn, mình sợ điều gì sẽ gặp điều đó, chuyện ở Xuân Lai Lâu, để cho người bên ngoài huyên não không tốt, mặc dù nói chuyện của mình và Xuân Vân đã qua rồi, lại không biết vợ hấn nghĩ như thế nào, lúc này vừa dễ dàng tốt rồi, tự nhiên lại vạch ra chuyện Xuân Lai Lâu, lúc đó hấn biết tìm ai khóc đây.

Nghĩ đến không khỏi liếc vợ hấn, thấy vợ hấn không để ý Tả Hoàn, nên yên tâm chút ít, nhưng chỉ chớp mắt nhìn thấy cổ tay của nha đầu hung hấn đối diện vợ hấn mang chính là vòng tay kia, nhìn sao cũng quen mắt, đó không phải là vòng tay huyết ngọc ngày đó Tả Hoàn lấy đi cho nàng dâu tương lai của hấn sao, sao giờ lại đeo trên tay nha đầu hung hấn này.

Vốn Diệp Trì không phải là người để ý, nha đầu hung hấn này và hấn lại càng không liên quan, nhưng chính giữa lại có vợ hấn, liên không giống nhau, vợ hấn và nha đầu hung hấn này mặc dù không có quan hệ họ hàng, nhưng so với tỷ muội ruột thịt không có gì khác nhau, từ chỗ này nhìn lên, cho dù mình không thích nha đầu hung hấn này, nhưng nàng ấy so với chị vợ mình không sai biệt lắm, có thể trở mặt nhìn nàng ấy nhảy vào hồ lửa sao, ngày nào đó thực xảy ra chuyện, vợ hấn âm ỉ với hấn, hấn sao còn thời gian yên tĩnh.

Nghĩ như vậy, liền dọa ra một thân mồ hôi lạnh, nhưng nghĩ như thế nào, Tả Hoàn cũng không thể vừa ý nha đầu hung hấn này, tuy nói nha đầu kia ngày thường có vài phần tư sắc, nhưng Tả Hoàn cũng không phải chưa từng trải việc đời, vì vài phần tư sắc này giày vò mà xảy ra chuyện, nếu như nha đầu hung hấn này chịu thiệt làm thiếp, ngược lại khó nói, nhưng tính tình nha đầu hung hấn này, đừng nói làm thiếp, phỏng đoán Tả Hoàn có nâng đại kiệu tám người

không cười hỏi đàng hoàng, người ta còn không bằng lòng, vả lại, Mạc gia như thế nào dễ chọc.

Nghĩ vậy kéo Tả Hoành vào nhà, vừa đóng cửa, thấp giọng nói: “Người và nha đầu hung hãn này là xảy ra chuyện gì?”

Tả Hoành đầu tiên là sững sốt một chút, tiếp theo cười nói: “Cái gì xảy ra chuyện gì?”

“Ít cùng ta giả vờ hồ đồ đi, người cho ta mù à, nhìn không ra trên tay nha đầu hung hãn này đeo vòng tay huyết ngọc sao.”

Tả Hoành vẫy vẫy tay: “Một vòng tay mà thôi, có cái gì sao?”

Diệp Trì có phần trịnh trọng nói: “Tả Hoành, người bớt ở đây giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo với ta, kinh thành bao nhiêu nữ nhân ta cũng không xen vào, duy chỉ có nàng, người không được động vào, nếu như tâm tư không tốt, nếu có tâm tư gì, sớm nên chấm dứt, yên tĩnh cưới thiên kim Mạc gia của người đi.”

Tả Hoành nghe xong ngược lại nhin không được cười khổ một tiếng nói: “Được rồi, người cứ yên tâm đi, nha đầu ngoài kia là dạng người gì nhân huynh còn không biết sao, ta ở chỗ nàng ấy chỉ có thua thiệt, nàng ấy không xem trọng gia, căn bản không xem ta ra gì, ta đây vội vàng đi qua cho nàng sai khiến, còn phải nhìn sắc mặt của nàng nữa đó.”

Tả Hoành nghĩ tới cũng u sầu, cho dù vòng tay kia hôm nay đeo trên tay Quyên Tử, Diệp Trì nào biết được hẳn còn phải phí hết bao nhiêu công phu, đưa không cho Quyên Tử như vậy, không nhận còn không nói, không chừng còn có thể cho là hẳn có ý xấu, buồn bực, nói không chừng còn dùng chổi đuổi hẳn ra, loại đãi ngộ này hẳn đã được ném mấy lần.

Hắn vắt hết rồi óc suy nghĩ làm thế nào đưa vòng tay này cho nàng, cuối cùng, hẳn phải tìm một người, trước quán rượu có một người bán hàng rong, bán chút ít kim chỉ, đồ trang sức hoa cài, hẳn trước tìm người bán hàng rong, sau khi thương lượng xong thì đặt vòng tay này xen lẫn ngón ngang trong đồng đồ của hắn, hẳn ở bên này tới tìm Quyên Tử, chỉ chờ bên ngoài gào to âm thanh, liền nói: “Nàng không phải nói mua cho Thờ nha đầu ít chỉ thêu sao, vừa vặn bên ngoài có kìa.”

Nói xong không nói lời nào kéo Quyên Tử ra ngoài, vòng tay huyết ngọc này và vòng tay giá rẻ bên cạnh sao có thể giống nhau, màu sắc trong suốt, quả nhiên liền lấy ra thử thử đeo trên cổ tay Quyên Tử, hỏi người bán hàng rong bao nhiêu bạc, người bán hàng rong liếc Tả Hoành, Tả Hoành vụng trộm giơ một đầu ngón tay, người bán hàng rong liền nói: “Một lượng bạc.”

Quyên Tử lắc đầu: “Quá mắc.” Cầm lấy chỉ thêu tuyền muốn đi, Tả Hoành vội vàng nháy mắt người bán hàng rong, người bán hàng rong vội nói: “Cô nương chậm đã, nếu như chê đắt thì bớt một chút.”

Quyên Tử quả nhiên dừng lại: “Cho người một đồng bạc bán hay không?”

Người bán hàng nào không bán, vội vàng nói một lèo: “Bán, bán.” Quyên Tử lại cười: “Nếu như người chịu bán, bản thân ta lại không dám mua, chất lượng vòng tay này tốt như vậy, sao cũng giá một lượng bạc, nếu như người một đồng đã chịu bán, nhất định là hàng giả một đồng cũng không đáng.” Nói xong lại muốn đi, làm Tả Hoành gấp đến độ trán đổ mồ hôi, và nháy mắt giết gà cắt cổ người bán hàng rong.

Người bán hàng rong chột cắn răng nói: “Nhãn lực cô nương tốt thật đấy, ta cũng không gạt cô nương, vòng tay này xác thực không phải là Ngọc Thạch đáng giá gì, là ngọc đỏ vụn ở phía nam, không tới một lượng bạc, một đồng bạc thì đúng giá, vốn muốn cho nàng dâu ta đeo chơi, không ngờ hài tử trong nhà bị bệnh, vợ ta sai ta lấy ra bán để mời lang trung xem bệnh, vì vậy mới đem ra, nếu như hôm nay bán không được, sợ tiêu tử nhà của ta...” Nói xong lau hai giọt nước mắt.

Quyên Tử lại có tiếng mềm lòng, thấy hắn nói đáng thương như vậy, không khỏi động lòng trắc ẩn, trả cho hắn bạc mua, người bán hàng rong cao hứng rời đi, Tả Hoành ở đây mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngẫm lại, Tả Hoành cảm giác mình lúc này thật sự là ăn no rồi việc không có chuyện gì kiếm chuyện chơi, đang êm đẹp tự nhiên tặng vòng tay cái gì, nhưng nhìn thấy Quyên Tử đeo, màu đỏ tươi phối hợp cổ tay mảnh khảnh trắng như tuyết, xinh đẹp nói không nên lời, trong lòng liền cảm thấy tổn chút công phu cũng không tiếc.

Tả Hoành không ngờ tâm tư lần này lại bị Diệp Trì nói ra, tuy là huynh đệ, có một số việc cũng không thể nói, huống chi, tâm tư mình đối với Quyên Tử, ngay cả bản thân hắn cũng không rõ ràng, chính là vừa mở ra mắt đã muốn gặp nàng, sau đó liền chạy đi tìm nàng, dù nàng không chào đón, cũng không cam lòng rời khỏi.

Trước kia hắn còn cảm thấy, Diệp Trì đuổi theo vợ hắn tinh thần này có chút ti tiện, hôm nay bản thân hắn so với Diệp Trì còn ti tiện hơn, cho nên vì thể diện những chuyện này tuyệt đối không thể nói.

Hai người đang ở chỗ này nói xong, chột nghe bên ngoài Quyên Tử nói: “Hai người các người trốn trong phòng làm cái gì, nhanh đi ra làm việc, vừa mưa, lều củi bên kia bị dột rồi, các người chuyển củi vào bên trong nhà bếp đi.”

Hai anh em nhìn thoáng qua, lập tức có loại cảm giác huynh đệ song hành, cam chịu số phận đi ra chuyển củi, vừa chuyển, Tả Hoành vừa nói với Diệp Trì: “Ta thương lượng với người chuyện này nha, ở đây tốt xấu cũng coi như nhà mẹ đẻ của vợ người, cho dù cưới vợ người về, thì lão nhạc phụ của người cũng ở đây, đâu thể nào đi theo khuê nữ gả đi, ngày nào đó vợ của người về nhà mẹ đẻ, cái viện này rách nát như vậy, cũng kì lắm.”

Diệp Trì mang củi đồng lửa qua một bên, tức giận: “Có lời gì thì mau nói, vòng vo như vậy làm gì.”

Tả Hoành cười hắc hắc: “Ta suy nghĩ, người có phải hay không nên tu sửa viện này, nghe Quyên Tử nói hai nhà hàng xóm phía sau muốn bán, hai bên trái phải chỉ cần người cho nhiều một chút bạc, mua rộng rãi một chút, cũng là hai viện, tốt xấu gì cũng coi như vừa mắt, mướn vài công tượng, một tháng có thể xong việc, vợ của người từ viện mới gả đi ra ngoài cũng thể diện a.”

Lời này thật động đến trong đầu Diệp Trì, lúc trước hẳn cũng không phải không có ý nghĩ này, nhưng tính tình này của vợ hẳn khiến hẳn phải lo nghĩ, Tả Hoành nhìn vẻ mặt của hẳn, ước chừng đoán được hẳn băn khoăn, liền nói: “Trước kia người ta vẫn chưa phải là nàng dâu của người, tự nhiên không muốn chiếm tiện nghi của người, hôm nay thánh chỉ cũng hạ xuống, tu sửa phòng ở tính là chuyện gì chứ.”

Diệp Trì bị hẳn nói lung lay, buổi tối trước khi đi liền nói với vợ hẳn, ngay từ đầu tâm tư Thời Tiêu là muốn cho Minh Chương hết hy vọng, nhưng một khi thành sự thực, mới phát hiện, mình gả cho Diệp Trì hoàn toàn phải cân nhắc rất nhiều, Diệp Trì không phải Minh Chương, hẳn là tiểu vương gia Định thân vương phủ, cha của nàng hiển nhiên không thể đi theo, bỏ cha nàng lại trong cái viện hồng này, cũng không thể an tâm, chủ ý này của Diệp Trì ngược lại song toàn.

Nghĩ đến cũng không có biện pháp nào tốt hơn, liền đồng ý, Diệp Trì vừa thấy nàng không có khách khí với mình, vui mừng vô cùng, cũng không quản trời đã tối rồi, sai Đắc Lộc đi tìm công tượng.

Tả Hoành kéo hàng xóm thương lượng việc cần làm, không tới hai ngày liền chuẩn bị đầy đủ hết, trước tiên chuyển hết người của đại tạp viện vào viện trống của Diệp Trì ở thành Nam.

Bên trong phố nhỏ Tinh Thủy liền bận việc, người nhiều tiền nhiều đương nhiên làm việc tốt hơn, không tới một tháng, tòa nhà liền xây xong, phố nhỏ Tinh Thủy tổng cộng bốn viện đều bị Diệp Trì mua hết, phòng xanh ngói đỏ, bên ngoài nhìn vào, nhất định tưởng là gia đình giàu có nào đó.

Đội Minh Chương xử lý xong tang sự của nương hẳn quay lại kinh thành, lại đến tìm Thời Tiêu, nhưng ngay cả đại môn cũng tìm không được.

Chương 66

Mặc dù Minh Chương trên đường ra roi thúc ngựa trở về, lúc vào kinh cũng hơn một tháng, bảo người đi theo về trước, bản thân hẳn trực tiếp đến phố nhỏ Tinh Thủy.

Trong đầu Minh Chương hiểu, mẫu thân hẳn làm ra chuyện như vậy, mặc dù hôm nay đã qua nhưng hẳn và Tiêu Tiêu cũng không thể nào, cha hẳn nói hết thấy đều là lỗi của ông, cha hẳn nói chuyện cũ trước kia với nương Tiêu Tiêu.

Cha hấn và nương Tiêu Tiêu là biểu huynh muội lại là thanh mai trúc mã, phân tình tất nhiên không cần phải nói, mà nương Tiêu Tiêu lại là nữ nhân tốt đẹp như vậy, vì vậy, cha hấn thích nương Tiêu Tiêu cũng hợp tình hợp lý, vốn biểu huynh muội kết thân, cũng coi như thuận lý thành chương, hai nhà mới đầu cũng có ý tứ này, về sau bởi vì đại bá của hấn cứu mạng nương Tiêu Tiêu, mặc dù ai cũng không oán, suy cho cùng trong lòng vẫn còn tồn tại vướng mắc, hôn sự cũng liền không giải quyết được, nhưng cha hấn thủy chung vẫn ôm tâm tư, càng lớn càng không bỏ được, thậm chí nương Tiêu Tiêu cũng đã gả vào Thời gia, vẫn nhớ mãi không quên, cuối cùng mặc dù cưới nương hấn, nhưng trong lòng vẫn thích nương Tiêu Tiêu, sau khi bị nương hấn nhìn ra, phu thê bất hòa, oán hận ngày càng sâu, không thể giải thích, mẫu thân hấn mới oán hận lên mẫu tử Tiêu Tiêu.

Minh Chương mặc dù mơ hồ có chút ấn tượng, lại không biết trong đó lại có những xoắn xuýt này, đến tình cảnh hôm nay, cũng khó nói ai đúng ai sai, đã hại hết hai mạng người, hấn và Tiêu Tiêu ở kiếp này sợ khó thành phu thê.

Trong lòng hiểu, thế nhưng thân bất do kỷ, vừa vào kinh vẫn muốn đến tìm Tiêu Tiêu, hấn không cam lòng, hấn và Tiêu Tiêu lưỡng tình tương duyệt, sao lại sinh ra nhiều biến cố như thế, nhưng có lẽ có đường giải quyết, Minh Chương nghĩ không ra nếu như cả đời này không có Tiêu Tiêu, hấn sẽ như thế nào.

Đến lúc này, mới biết công danh lợi lộc lại chẳng là cái gì, chỉ cần hấn có thể cùng Tiêu Tiêu lưỡng tình gắn bó, làm một đôi phu thê bình thường, còn tốt hơn hôm nay hai người thương tâm.

Lại không nghĩ hấn chạy tới, lại tìm không thấy Tiêu Tiêu, hấn ở cửa phố nhỏ Tỉnh Thủy sừng sốt cả buổi, chớ nói viện Tiêu Tiêu ở, ngay cả những nhà khác cũng không thấy bóng dáng, tất cả đều bị một tòa nhà mới tinh thay thế.

Trạch viện cơ bản đã hoàn thành, nhưng vẫn có thật nhiều người ra vào vận chuyển hoa cỏ, Tiêu Tiêu đi đâu vậy, trước sau mới một tháng, sao liền biến thành như vậy, chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ đến đây, vừa muốn gọi người ra hỏi một chút, nhưng thấy bên kia Đắc Lộc dẫn một đội người tới, phía sau còn đi theo mấy chiếc xe lớn, trên xe sắp xếp đầy dụng cụ, đồ dùng trong nhà, trang trí, tranh chữ, cái gì cần có đều có.

Đắc Lộc đây là nhận được mệnh lệnh của tiểu gia nhà hấn, ở chỗ tiểu gia nhà hấn, chuyện chỉ cần dính dáng đến nàng dâu, đều là chuyện đại sự, tòa nhà rộng rãi này đã trở thành nhà mẹ đẻ của tiểu Vương phi tương lai, tuy nói người trong nhà mẹ đẻ này có chút hỗn tạp, nhưng rốt cuộc cũng là nhà mẹ đẻ, đều không thể đắc tội, đặc biệt là lão thông gia tương lai của bọn họ và chị vợ tương lai hung hấn như cọp cái nữa, còn phải hết lòng hết dạ.

Tranh chữ tốt cho lão gia thông gia, phải tìm khắp mọi nơi, vội vàng bố trí lên, về phần vị chị vợ tương lai kia, ngược lại không cần Đắc Lộc quan tâm.

Nhớ tới cái này, Đắc Lộc cũng nghĩ không thông, lẽ ra quan hệ giữa nha đầu hung hãn này và Tả thiếu gia bản đại bác cũng không tới, đến phiên ai cũng không tới phiên Tả thiếu gia nhúng tay a, nhưng chuyện này cứ quái dị như vậy, không cần đến hẳn phải lo liệu, Tả thiếu gia sẽ xuất hiện đảm nhiệm hết.

Không phải suy nghĩ gì cả, từ lúc bắt đầu mua nhà hàng xóm, Tả thiếu gia liền đặc biệt dốc sức, khiến cho Đắc Lộc cũng cảm thấy hẳn cũng là cô gia của viện này, bằng không để tâm như vậy làm cái gì.

Nếu nói Tả thiếu gia nhìn trúng nha đầu hung hãn này, Đắc Lộc nói cái gì cũng không tin, tuy nói nha đầu kia sinh ra rất tốt, nhưng tính tình lại như vậy, Tả thiếu gia chỉ cần còn muốn cuộc sống yên tĩnh, nhất định phải cách nha đầu kia xa ra, hưởng chi, Tả gia sớm đã có hôn sự với Mạc gia, mặc dù không biết hôn kỳ cụ thể, mơ hồ nghe chậm nhất là mùa xuân sang năm cũng không sai biệt lắm, chớp mắt một cái liền tới ngay.

Nếu như trước kia, một nha đầu hung hãn lại còn là nha đầu bán rượu, nhìn trúng rồi nạp vào phủ làm thiếp cũng có thể, còn như hôm nay, Thời gia cô nương thành tiểu Vương phi của bọn hắn, nha đầu hung hãn này với tư cách là tỷ muội khác họ của tiểu Vương phi bọn họ, biến thành chị vợ của tiểu gia nhà bọn họ, tự nhiên theo nước lên thì thuyền lên, chị vợ tiểu vương gia, khoan nói làm thiếp cho người, thật muốn tìm nhà chồng, e rằng gia đình bình thường còn không xứng, dù cho gả vào Tả gia làm chính thê cũng còn được, làm thiếp tuyệt đối không thể.

Vì vậy, hai người kia nhìn sao cũng không thích hợp, rồi lại nghĩ, tiểu gia nhà bọn họ và tiểu Vương phi có chỗ nào thích hợp, cũng không phải thành vợ chồng son sao, tuy nói cũng có chút ít khó khăn trắc trở, rốt cuộc cũng thỏa mãn theo ý nguyện của tiểu gia bọn họ, lúc này, Đắc Lộc ngẫm lại những đau khổ của tiểu gia nhà bọn họ mà đau lòng.

Đang nghĩ ngợi, vừa nhấc mắt liền nhìn thấy Hứa Minh Chương đứng ở cách đó không xa, ánh mắt Đắc Lộc âm u, trong lòng nói, tiểu tử này làm tiểu gia bọn họ ghen ghét quá sức, từ chỗ Vương gia liền đối với tiểu tử này có phần coi trọng, hơn nữa, cùng với tiểu Vương phi của bọn họ đã từng có những chuyện mơ hồ hồng bét, ngầm lại cũng bức bội, mà lúc này hắn còn dám tới, thật không xem tiểu gia nhà hắn ra gì mà.

Nghĩ đến đây, mắt ánh sáng loe loe, trên mặt cười giả dối, tiến lên phía trước nói: “Ôi!!! Ở xa xa nhìn thấy người, ta còn nói với tên tiểu tử, sao nhìn quen mắt như vậy, đến gần mới nhìn ra, thì ra là trạng nguyên công a, người đến đây chẳng lẽ là chúc mừng cho tiểu vương gia nhà chúng ta sao.”

“Chúc mừng cái gì?” Minh Chương có chút không rõ, Đắc Lộc cười hắc hắc nói: “Xem ra người còn chưa biết, vạn tuế gia ban hôn cho tiểu vương gia nhà chúng ta, tiểu Vương phi nhà chúng ta, Trạng Nguyên Lang cũng quen biết, nghe nói nhà ngài còn chiếm...” Mắt nhìn thấy sắc mặt Hứa Minh Chương trắng

bệch, trong lòng Đắc Lộc hả giận, nhưng vẫn chỉ đằng trước nói: “Thời gia cô nương trong viện đằng trước kia, đã thành tiểu Vương phi của Định thân vương phủ chúng ta rồi, chọn ngày lành tháng tốt đầu tháng tám, Trạng Nguyên Lang đến lúc đó cũng đừng quên đi Vương phủ uống chén rượu mừng, Vương gia nhà của chúng ta nhìn thấy người, trong lòng không biết vui mừng biết bao.”

“Người nói bậy... Tiêu Tiêu, sẽ không đâu...” Hứa Minh Chương khẽ vươn tay bắt lấy vạt áo Đắc Lộc, trên mặt vẻ mặt gần như dữ tợn, oán hận nhìn chăm chăm hẳn, lời nói ra, cơ hồ từ trong hàm răng rít ra.

Nhưng hẳn càng như vậy, trong lòng Đắc Lộc càng thấy sáng khoái, bị hẳn tóm chặt cũng không giận, vẫn cười nói: “Nô tài có mấy cái mạng mà dám lấy thánh chỉ của vạn tuế gia nói giỡn a, tiểu gia tiểu Vương phi nhà chúng ta hai ngày này đang bề bộn chuẩn bị hôn sự, gia nhà chúng ta thương yêu nàng dâu, nhìn thấy đại tạp viện có hơi cũ, liền mượn người tu sửa, cố để lão nhạc phụ ở thoải mái, tiểu Vương phi nhà chúng ta qua cửa cũng có thể yên tâm...”

Đắc Lộc há mồm i a xì xào y như nhảy đậu, miệng toàn là tiểu gia nhà hẳn thương yêu nàng dâu như thế nào vân vân, Hứa Minh Chương lúc này tâm thần cũng rối loạn, đâu còn để ý tới trong lời nói của Đắc Lộc thật giả, vừa nghĩ tới vạn tuế gia hạ thánh chỉ, hẳn và Tiêu Tiêu liền không có cơ hội.

Nghĩ đến Tiêu Tiêu sắp gả cho người khác, ngực Hứa Minh Chương kịch liệt đau nhức, cổ họng phát say, há miệng nôn máu ra, gã sai vặt đi theo hẳn, sợ tới mức linh hồn nhỏ bé đều bay mất, bước lên phía trước đỡ hẳn: “Gia, người sao thế?”

Đắc Lộc sớm tránh thoát hẳn, thấy hẳn nôn ra máu, trong lòng nửa điếm đồng tình cũng không có, trong lòng nói, đáng đời, tức không chết được tiểu tử người, ai biểu người đoạt nàng dâu của gia tiểu ta, cho nên nói, có kỳ chủ tất có kỳ phó, những lời này rất đáng tin cậy.

Tóm lại, Hứa Minh Chương bị Đắc Lộc chọc tức ói máu, lúc này một hồi rối ren chạy đi xử lý tang sự, trong lòng sớm tích hỏa, lúc này nghe thánh chỉ tứ hôn, chợt cảm thấy mất hết can đảm, mơ mơ màng màng trở lại trong phủ liền bị bệnh, mời thái y đến xem, chỉ không thấy hiệu quả, ngược lại càng ngày bệnh càng nặng.

Quản gia nhìn không tốt, vội vàng sai người về quê đón lão thái gia, Hứa Sĩ Xương chạy tới, thấy nhi tử bệnh lợi hại như vậy, đau lòng vô cùng, vịn giường bệnh nói: “Đều là cha độc ác, liên lụy người như thế, nhưng Hứa gia ta chỉ còn có một dòng độc đinh là người thôi đó, nếu như người có gì bất trắc, cha có chết cũng không còn mặt nào đi gặp tổ tông Hứa gia...” Nói xong đã ngã lăn ra.

Minh Chương trong mơ mơ màng màng thấy lão cha như vậy thì nghĩ nếu hẳn thật vứt bỏ lão cha mà đi, thật bất hiếu biết bao, liền trấn chỉnh tinh thần, an tâm điều trị, mới dần dần tốt lên.

Tốt rồi liền muốn trả phép, việc phải làm của hắn mặc dù thanh nhàn, nhưng ở ngự tiền cần đặc biệt cẩn thận, Sùng Nhân Đế chắc là cũng biết chuyện này Diệp Trì tiểu tử làm có chừng mực, tuy nói Hứa Minh Chương có người cậu khốn nạn như vậy, đến cùng nhân phẩm của hắn, Sùng Nhân Đế vẫn có phần tin được, mà Diệp Trì tiểu tử kia đức hạnh gì, Sùng Nhân Đế càng là rõ ràng, đừng nói nhìn trúng nàng dâu người ta, chính là nhìn trúng lão nương người ta cũng quyết không bỏ qua.

Chỉ có điều lúc này nhìn tiểu tử khốn nạn này ngược lại thực vui vẻ, nghe nói đối với Vương phi tương lai kia của hắn, không biết yêu thích thế nào, mưa gió truyền khắp kinh thành, tiểu vương gia Định thân vương phủ thương yêu nàng dâu, khắp nơi tìm thêm trang sức thứ tốt cho vợ hắn, vài ngày trước còn chạy đến chỗ mình mà.

Lúc đầu Sùng Nhân Đế vừa thấy hắn, còn tưởng là tiểu tử này có lương tâm, biết mình lo lắng cho hắn, đến chỗ mình thỉnh an, nhưng hai ba câu nói, Sùng Nhân Đế liền hiểu, tiểu tử này là cú mèo không có chuyện gì không đến, nhớ đến Mễ Phát Nghiên Sơn minh và san hô bút giá đồ trong tay mình.

Quanh co lòng vòng cả buổi, chính là vì cái này, Sùng Nhân Đế không khỏi có chút ngạc nhiên nói: “Mặc dù hai món này là trân bảo hiếm thấy, chỉ là tiểu tử ngươi đâu có thích những thứ này, hai bảo bối này mà vào trong tay người, còn không có ích bằng giấy chùi đít đâu, ngươi muốn cái này làm cái gì?”

Diệp Trì hì hì cười nói: “Nhìn vạn tuế gia nói, không ngờ thần đệ không có tiền đồ như thế, Hoàng Thượng cứ xem thường thần đệ như vậy.”

Sùng Nhân Đế nhin không được bật cười, chỉ vào hắn nói: “Nếu là người bên ngoài còn có thể, còn ngươi đời này cũng khỏi phải nghĩ đến, nhanh chóng trở về quán lấy vợ của ngươi đi, ở đây không có rảnh phản ứng ngươi.”

“Đừng mà.” Diệp Trì nghe xong vội vàng nhào tới: “Thần đệ biết rõ hai thứ này là bảo bối của Hoàng Thượng, thần đệ không nên, nhưng cho mượn một hai ngày thôi mà.”

Sùng Nhân Đế nghe xong càng buồn bực: “Cho mượn đi làm cái gì?” Diệp Trì thấy không thể gạt được, dứt khoát trực tiếp thẳng thắn: “Nói Hoàng Thượng nghe cũng không sao, không phải là lão nhạc phụ một sách của ta sao, bình sinh không yêu thích cái gì, được cái thích tranh chữ gì gì đó, thần đệ từng đồng ý mượn cho lão nhân gia người xem, hôm nay nàng dâu sắp cưới vào cửa rồi, nếu như nuốt lời sẽ khiến người ta nhìn họ Diệp chúng ta như thế nào, không biết còn cho rằng thần đệ mạnh miệng, trở về vợ ta nhắc tới, ngày lành tháng tốt ta trông chờ, có thể liền hỏng mất.”

Sùng Nhân Đế đỡ khóc đỡ cười: “Ngươi ngược lại thực tranh sĩ diện cho lão tổ tông chúng ta rồi, ngươi đây cưới vợ chỗ nào hả, quả thực chính là đón tổ tông về nhà, được rồi, ngươi đã hứa với người ta, cầm đi đi, như nhau thôi, cầm

như thế nào thì trả về như thế ấy, mà này, ta nghe nói đồ gia truyền của nhà vợ người ở trong tay người, trở về cầm tiền cung cho trầm xem.”

Diệp Trì nghe xong vội vàng lắc đầu nói: “Không được, không được, đó là bảo bối nhà vợ ta còn sót lại, làm sao có thể đưa cho người bên ngoài.”

Sùng Nhân Đế sắc mặt trầm xuống: “Tiểu tử người ngược lại là chó mẹ chỉ có vào chứ không có ra, trầm cũng không phải muốn của người, chỉ nhìn một cái, cho người Như Ý quán thu lại, người ngược lại đánh cho bác bỏ, người cũng không suy nghĩ một chút nếu không phải trầm, nàng dâu này của người từ chỗ nào mà có.”

Diệp Trì vừa thấy Sùng Nhân Đế muốn phiền muộn, lại nghe không phải, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, đành phải đáp lời đi, cũng là oan gia ngõ hẹp, lúc Diệp Trì đến trả tranh chữ, gặp phải Hứa Minh Chương ở ngự tiền.

Từ trước đến nay mặc kệ Diệp tiểu gia tiến cung lúc nào, với tình cảm của hắn và hoàng thượng, dù là nửa đêm, Hoàng Thượng cũng sẽ không từ chối, đây chính là khác nhau.

Có câu người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái, Diệp tiểu gia hôm nay chính là đáng vẻ vạn sự có vợ, mặc dù vợ này còn chưa về nhà chồng, nhưng cũng đã là vợ trên danh nghĩa của hắn, bản thân hắn mỗi ngày đều có thể gặp, trò chuyện, đấu đấu võ mồm, thương lượng hôn sự một chút, đỡ dành lão nhạc phụ, thời gian trôi qua phải nói vô cùng thoải mái.

Thế nhưng cũng có chỗ không được tốt, tiếp xúc gần gũi với vợ hắn, tâm tư tiểu gia ta càng ngày càng ngăn không được, cơ hồ mỗi ngày về nhà đều nằm mơ, đủ loại kiều dáng đều lượn quanh vợ hắn, vừa nghĩ đến vợ hắn liền nhin không được khô nóng, không phải tính tình khô nóng, mà là cả người khô nóng, tâm tâm niệm niệm nóng trông mau đến thời gian.

Trong vương phủ phòng tân hôn cũng chuẩn bị không sai biệt lắm, Định Thân Vương cũng nghiêm túc hơn hẳn, trong lòng đối với nhi tử của mình vẫn rất thương yêu, từ mấy năm trước, liền hận không thể lấy con dâu vào cửa, sinh mấy nhóc con, Định thân vương phủ cũng phải tiếp tục hương khói, hôm nay khó khăn lắm mới cưới vợ, cho dù không hoàn toàn như ý, tự nhiên cũng sẽ không chậm chạp.

Cộng thêm trong lòng lão Vương phi thích Thời Tiêu, liền dặn dò Vương phi chỉnh đốn sân viện Diệp Trì ở cho tốt, lại lấy ra rất nhiều bảo bối bà áp dưới đáy hòm, cho Vương phi sắp xếp phòng tân hôn, toàn bộ Vương phủ cao thấp cũng rối ren, so với lễ mừng năm mới còn náo nhiệt hơn, Diệp Trì người rảnh rỗi duy nhất không có chuyện gì làm lại cả ngày đều không thấy ở nhà, ngày ngày trời vừa sáng liền không thấy bóng dáng, bầu trời chưa tối đen liền không trở về, hận không thể không thể ở trong nhà vợ hắn.

Nhắc đến chuyện này, Vương phi nhìn lão Vương phi oán thán nói: “Nàng dâu này còn chưa cưới về nhà đã như vậy, ngày nào đó cưới vào không biết còn cung chiều tới đâu nữa, thật là đồ mê nàng dâu.”

Lời này tất nhiên là có vài phần chua xót, lão Vương phi nghe xong, không chỉ liếc mắt con dâu nói: “Nam nhân này mới đầu ai không như thế, không nói nha đầu kia là Trì Ca nhi tự mình nhìn trúng, lúc trước khi người vừa qua cửa, không phải cũng giống vậy à.” Nói làm Vương phi mặt mày đỏ ửng, sau này không dám nói những lời này nữa.

Không nói Định thân vương phủ giữa mẹ chồng nàng dâu pha trò, lại nói Diệp Trì, hôm nay thấy thân mình nàng dâu không được tốt, buổi sáng lúc hấn đi, chỉ thấy sắc mặt hơi tái, tinh thần cũng không tốt, cho rằng bị bệnh, vội vàng tìm người đi tìm Trương Bảo phía trước nhìn, bị Thời Tiêu ngăn lại phát phát tay nói: “Huynh hôm nay đừng quần trước mặt ta, tự huynh đi đi, để ta yên ổn ngủ một giấc là ta thấy mừng rồi.”

Giọng nói có chút không kiên nhẫn, Diệp Trì ngẩn người, linh quang lóe lên, cuối cùng suy nghĩ cẩn thận, liền không dám quần vợ hấn, dặn dò bà tử bên cạnh hầu hạ cho tốt, tự mình đi ra, vừa muốn đi, lão nhạc phụ hấn ngăn hấn lại, trình trọng trả hai bức họa lại cho hấn để hấn đưa về cung.

Diệp Trì hai mắt tỏa sáng, suy nghĩ đi một chuyến cũng tốt, thuận tiện nhìn xem chỗ Hoàng Thượng còn có vật gì tốt, cho nên nói, gặp phải hấn, Sùng Nhân Đế cũng coi như không may.

Nhưng so với Sùng Nhân Đế xui xẻo còn có Hứa Minh Chương, lúc Lưu Hải từ xa nhìn thấy Diệp Trì, trong đầu nảy lên ý niệm, muốn nói vị Trạng Nguyên Lang bên trong kia, phong thần tuần tú ổn trọng khéo léo, thật là một rể hiền đót đèn lồng cũng tìm không ra, chỉ có thể là số mệnh không tốt, gặp phải Diệp Trì bá vương, mặc dù nàng dâu bị vị gia này đoạt đi, phỏng đoán phía sau còn có chuyện, nếu không thì sao có thể gây sự đến Cửu công chúa.

Diệp Trì thấy hấn chào hỏi xong, nhìn ngự thư phòng hỏi: “Ai ở bên trong?”

Lưu Hải nói: “Trạng nguyên công ở bên trong, hôm nay sáng sớm bị vạ tuế gia lưu lại, nói đến đây một lát.”

Diệp Trì nghe xong, tròn mắt đảo lòng vòng nói: “Hoàng Thượng bận chính sự, ta cũng không nên quấy rầy, ngược lại là nhớ tới mấy hôm chưa thỉnh an Thái hậu, vừa vạ thừa dịp này đi một chuyến.”

Lưu Hải nghe xong, trầm nghĩ, vị gia này thật sự là đỉnh đầu chấn thương, dưới lòng bàn chân chảy máu, lồng ngực hồng rồi, lúc này xác định không nhen cái rắm rồi, người nào không biết Thái hậu đang suy nghĩ làm mai cho trạng nguyên công và Cửu công chúa kiêu ngạo, vị gia này đến trước mặt xúi giục, không biết sáng mai thành chuyện, trạng nguyên công cũng thật đáng thương nàng dâu bị người ta đoạt, lúc này còn vướng vào Cửu công chúa danh đá, thực đã thành phò mã gia, đời này liền khỏi phải nghĩ đến tốt đẹp.

Diệp Trì giao đồ vật trong tay cho hấn, còn cố ý chỉ chỉ: “Hai thứ này là của Hoàng Thượng, bên này là của nhà vợ ta.” Ý kia là lo lắng Lưu Hải hồ đồ làm hư mắt.

Lưu Hải ho khan một tiếng nói: “Lão nô cứ như vậy nâng vào, cũng không đòi tay, chỉ chờ vạn tuế gia nhìn xong liền thu lại, như vậy người yên tâm rồi chứ.”

Diệp Trì gật gật đầu, ngấm bên trong một cái nói: “Tiểu gia đi một chút sẽ trở lại.” Không quay đầu đi về hướng cung Thái hậu.

Quả nhiên, Thái phi và Cửu công chúa đều ở đây, mặt khác còn có lão thái thái Trần Viễn Hầu phủ mang theo Phong Cẩm Phong, Diệp Trì ở bên ngoài nghe nói Phong Cẩm Phong cũng ở đây, vô thức nhíu nhíu mày, suy nghĩ nha đầu kia thế nhưng là đại phiền toái, không bằng về trước, đợi chốc lát nữa nha đầu kia rời đi lại đến.

Vừa định xoay người lại, từ bên trong lão ma ma đi tới nói: “Thái hậu bảo tiểu vương gia đi vào.”

Diệp Trì đành phải kiên trì đi vào, Thái hậu chỉ vào hắn nói: “Chúng ta ở đây đang nhắc tới ngươi, vừa vặn ngươi đã tới rồi, đến sao không vào, lại ở bên ngoài rề rà cái gì, không phải Cẩm Phong nha đầu nhìn thấy bóng ngươi, tiểu tử ngươi lại chạy, sao vậy, trong cung của ai gia có cạp ăn người hay sao.”

Diệp Trì nghe xong hì hì cười nói: “Nghe người nói, chỗ người không có hổ, ngược lại là có một Bồ Tát sống, ta đây tiểu quý không sợ hổ chỉ không thể thấy Bồ Tát, chỉ sợ thấy Bồ Tát, một chút lại thu ta đi, ta tìm ai khóc đây.”

Mấy câu chọc cho Thái hậu nhin không được nở nụ cười, Thái phi và lão thái thái Trần Viễn Hầu phủ nói: “Các ngươi xem hắn nói chuyện nè, lão tử hắn chính là hồ lô của miệng, gia gia của hắn càng không cần nói tới, đều là người không biết ăn nói, cũng không biết sao, tiểu tử này mồm mép lém lỉnh, nói ra được biện pháp, làm cho người ta bật cười, hôm nay sắp cưới vợ rồi, lúc này mở miệng càng rất biết nói chuyện, đều nói bản lãnh tiểu vương gia Định thân vương phủ đổ dành nàng dâu là nhất đẳng, ta vốn còn không tin, suy nghĩ bá vương như vậy, ai gả cho hắn, không biết chịu ủy khuất thế nào, hôm nay nghe hắn nói chuyện, ngược lại tin 8, 9 phần, ngươi tới đây ta xem một chút, chẳng lẽ là mật ong.”

Nói xong Thái phi và lão thái thái Trần Viễn Hầu phủ nở nụ cười, Thái phi ngược lại là cười thật sự, lão thái thái Trần Viễn Hầu phủ thì cười có chút miễn cưỡng, hơi nhìn lướt qua Cẩm Phong phía sau mình ngậm thở dài, người này a, không có khả năng và mệnh tranh giành, tâm tư cháu gái này bà làm sao không biết, Định thân vương phủ lại càng mong có được hôn sự này, vốn nói dựa vào phần tình cảm của bà và Thái hậu, thật có thể thành, không ngờ nửa đường nhảy ra nha đầu nghèo túng, mê hoặc linh hồn nhỏ bé của tiểu vương gia, đi lại với nhau còn được ban hôn, Trần Viễn Hầu phủ ngược lại rơi vào khoảng không, truyền ra bên ngoài thật không dễ nghe.

Lần này tiến cung là muốn vội vàng xin Thái hậu làm chủ, ban cho nha đầu Cẩm Phong một cửa hôn sự, cũng tránh cho bị người ta sau lưng chỉ trích, sau này

càng tìm không được nhà thích hợp, không ngờ oan gia ngõ hẹp, ở trong cung Thái hậu lại gặp khắc tinh kia.

Diệp Trì hành lễ với Thái phi và thái thái Trấn Viễn Hầu phủ lão, thì bị Cửu công chúa kéo qua một bên hỏi hấn: “Ngươi từ chỗ nào đến?”

Diệp Trì đang ước gì có thể nói với nàng đôi lời, liền nói: “Vừa đi Ngự Thư Phòng, Hoàng Thượng và trạng nguyên công đang thương lượng công việc, ta liền trước tới đây thỉnh an Thái hậu lão phật gia.”

Công chúa nghe xong trạng nguyên công, đôi mắt sáng ngời, đầu còn bất chấp cái gì, tiến đến bên tai Thái phi nhỏ giọng nói thầm vài câu, Thái phi không có cách, nói với Thái hậu: “Nhoáng một cái cũng qua một tháng, trạng nguyên công đều trở về rồi, chúng ta cũng không biết.”

Thái hậu nghe xong, nhớ tới bà lúc trước đăng trước làm mai cho Cửu công chúa, liền dặn dò ma ma bên cạnh: “Ngươi đi chỗ Hoàng Thượng hỏi một chút, chính sự có thể đã nói xong, nói xong rồi, mời trạng nguyên công đến chỗ ai gia một chuyến, ai gia nơi này có trà ngon mời hấn.”

Ma ma này cười rời đi, Cẩm Phong ở phía sau nhìn Diệp Trì, thấy hấn đi vào ngay cả mắt cũng không nhìn mình, trong lòng bất giác thầm buồn bực, nghĩ bản nha đầu họ Thời ti tiện này ghê gớm thật, lại câu dẫn hấn muốn cưới hỏi đăng hoàng, đánh hồng tâm tư nhỏ nhỏ của nàng không nói, còn biến thành trò cười, làm sao không hận.

Nàng ngược lại không hận Diệp Trì, mà lại rất hận Thời Tiêu, nàng sớm nghe ngóng, khi đó nha đầu ti tiện kia vốn đính hôn với Trạng Nguyên Lang, sau đó lại không biết sao lại nhào đến Diệp Trì, vứt bỏ Trạng Nguyên Lang, một nha đầu ti tiện thay đổi thất thường như thế, tội nghiệp Diệp Trì còn tưởng là bảo bối.

Càng nghĩ trong lòng càng tức, nhưng cũng không thể phát tác, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn càng lúc càng khó coi, Cửu công chúa thì không ngừng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, dáng vẻ như chờ không kịp.

Thái hậu thấy thế cười nói: “Có thể thấy được châm ngôn nói rất hay, con gái lớn không dùng được, giữ tới giữ lui lại thành thù, ngươi xem Tiểu Cửu lúc này gấp chưa kìa, ngươi đừng vội, chờ một lát Trạng Nguyên Lang đến, ai gia liền tác thành đoạn nhân duyên này cho các ngươi, cũng là...”